

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.070/2020/11.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság dr. Borbás Péter Ferenc ügyvéd (cím5) által képviselt **„Felperes1 (cím2) felperesnek** – György Ügyvédi Iroda, dr. György Péter ügyvéd (cím6.) által képviselt **Alperes1 (Cím1) I. rendű**, és dr. Vajthó Ádám ügyvéd (cím7) által képviselt **Alperes2 (cím3.) II. rendű alperesek** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2020. szeptember 29. napján kelt 61. M.70.002/2020/8. szám alatti ítéletével szemben az I. rendű alperes által 12. sorszám és a II. rendű alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 106.520 (egyszázhatvanöt-ezer-öt-hatszáz-húsz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 43.650 (negyvenháromezer-hatszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az I. rendű alperes vonatkozásában feljegyzett 268.400 (kétszázhatvannyolcezer-négyszáz) forint, és a II. rendű alperes vonatkozásában feljegyzett 110.000 (egyszáz tízezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

Az I. rendű alperes 2016. április 28. napjától, II. rendű alperes 2015. december 3. napjától határozatlan idejű munkaviszonyban álltak felperessel valutapénztáros munkakörben. Az alperesek munkavégzésének helye Helység1ben a B. úti valutaváltó üzletben volt. Az alperesek rendelkeztek valutapénztáros végzettséggel, OKJ-s tanfolyamot végeztek alperesnél való munkába állásukat megelőzően. Felperes a munkájuk végzéséhez biztosított számukra

valutatájékoztató segédletet, nagyítót és UV-A/C lámpát. Az alperesek munkaszerződesei, munkaköri leírásai valutaváltással kapcsolatos részletfeladatokról nem rendelkeznek.

[2] A II. rendű alperes 2016. október 15. napján a munkavégzése során Név1 nevű ügyféltől átvett és forintra váltott 9 darab 500 euró címletű bankjegyet. Az aznapi euró/forint valutaváltási árfolyam 305,5 forint/euró volt, így 1.374.750 forintot fizetett ki II. rendű alperes Név1 ügyfélnek a 4.500 euró ellenértékén. Az I. rendű alperes 2016. október 16. napján a munkavégzése során Név1 nevű ügyféltől átvett és forintra váltott 22 darab 500 euró címletű bankjegyet. Az aznapi euró/forint valutaváltási árfolyam 305 forint/euró volt, így 3.355.000 forintot fizetett ki I. rendű alperes Név1 ügyfélnek a 11.000 euró ellenértéként.

[3] A felperes az Bank1 partnereként működik, a pénzszállítási feladatokat általában a Zrt.1 Zrt. végzi részére. A Zrt.1 Zrt. az alperesektől begyűjtött pénz szállítását követő feldolgozás során hamisgyanús bankjegyeket talált, amiről értesítette felperest. Ezt követően felperes a Magyar Nemzeti Bank (továbbiakban: MNB) szabályai értelmében minősítette a bankjegyeket, amelyek hamis minősítést kaptak. A felperesnek az Bank1kal lévő szerződése folytán a hamis euró bankjegyek forint ellenértékét be kellett fizetnie az Bank1hoz, a hamis euró bankjegyeket pedig az MNB ellenérték nélkül lefoglalta és bevonta. A felperesnek kára keletkezett, melynek értéke az alperesek által a hamis euró bankjegyekért kifizetett forint összeg. A felperes ügyvezető igazgatója 2016. október 19. napján – pénzhamisítás bűncselekmény gyanúja miatt büntetőeljárást kezdeményezett, mely a Helységli Rendőrkapitányság 2017. augusztus 17-i értesítése szerint a tettes felkutatása tekintetében nem vezetett eredményre, és a további eljárástól sem volt várható érdemi eredmény. A felperes ezt követően kívánta alperesekkel szemben kártérítési igényét érvényesíteni, melyet az alperesek jogi képviselői elutasítottak.

[4] A felperes pontosított kereseti kérelmében kártérítési igénnyel lépett fel alperesekkel szemben, kérte a bíróságot, hogy kötelezze I. rendű alperest 3.355.000 forint, míg II. rendű alperest 1.374.750 forint kártérítés megfizetésére. Az előző összegek után 2016. október 17. napjától terjesztett elő késedelmi kamatigényt alperesekkel szemben. Ezen kívül ügyvédi munkadíjat is igényelt alperesektől perköltséggént, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) szerint ÁFÁ-val növelten kért megállapítani. A felperes szerint a köztük fennálló munkaviszony alapján az alperesek perelhetők az általuk pénzváltási tevékenységük során munkáltatónak okozott kár megfizetése miatt. Elsődlegesen az alpereseket, mint pénztárosokat terhelő objektív pénztárosi felelősségre hivatkozott. Álláspontja szerint azáltal, hogy az alperesek hamis euróért forint összegeket fizettek ki Név1 részére, hiányt (kárt) okoztak, mivel a hamis euró bankjegyek értékkel nem rendelkeznek, ezért vétkeességüktől függetlenül kötelesek megtéríteni a munkáltatónak okozott kárt. Másodlagosan a felperes az alperesek vétkeességi alapú kártérítési felelősségére hivatkozott. Előadta, hogy az alperesek súlyosan gondatlanul jártak el valutapénztárosi munkájuk során, amikor nem észlelték, hogy hamisak az 500 euró címletű bankjegyek, és beváltották azokat forintra, és ki is fizették az ügyfélnek. Felperes szerint alpereseknek a rendelkezésükre álló eszközökkel (nagyító, UV lámpa, valutatájékoztató), továbbá a megszerzett szaktudásuk (valutaváltói OKJ-s tanfolyam) révén észlelniük kellett volna az euró bankjegyek hamisságát. Harmadlagosan felperes hivatkozott arra, ha csak alperesek hanyagsága (enyhe gondatlansága) állapítható meg a hamis euró bankjegyek átváltása során, akkor 4 havi távolléti díjuk erejéig kéri kötelezni őket 129.000 forint havi bruttó távolléti díjuk alapulvételével kártérítésként.

[5] A felperes hivatkozott az MNB szakértői által adott állásfoglalásra, melyek szerint megfelelő képzettség és gyakorlat megléte, valamint a megfelelő fényviszonyok és segédeszközök (UV-A/C lámpa, nagyító és valutatájékoztató) rendelkezésre állása esetén az euró bankjegyek hamisgyanúsként való azonosítása az alperesektől elvárható volt. A szakmai protokoll szerint mindenáron történő beváltási kötelezettség nem terhelte alpereseket, ha a valutapénztáros a beváltandó valuta valódisága vonatkozásában bizonytalan, akkor a hamisgyanús bankjegy átvételre vonatkozó eljárás rend szerint kellett volna eljárnia: a valutát nem vásárolhatta volna meg, azt be kellett volna vonnia, és az MNB-től az Bank1 Zrt-n keresztül hivatalos szakvéleményt kellett volna kérnie, melynek eredményéről az átvevő pénzváltó tájékoztatja az ügyfelet. Jelen esetben azonban alperesek a szakmai szabályoktól eltérve a vételt lebonyolították, és a 22, illetve 9 darab 500 euró címletű valutát 305 forint, 305,5 forint árfolyamokon megvásárolták. A felperes előadta, hogy biztosította a biztonságos és körültekintő munkavégzés feltételeit, a megfelelő segédeszközöket, alperesek pedig a megfelelő valutapénztárosi képzettséggel rendelkeztek, és elvárható lett volna tőlük, hogy a hamisgyanús bankjegyeket ne váltsák be.

[6] Az alperesek ellenkérelmükben elsődlegesen a per megszüntetését indítványozták tekintettel arra, hogy szerintük a kárt Névl ügyfél okozta felperesnek, ezért nem perelhetők alperesként kártérítésért. Másodlagosan az alperesek a keresetek elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérték, az IM rendelet alapján azzal, hogy ÁFA fizetésére kötelezett körbe tartoznak. Előadták, objektív pénztárosi felelősségük nem állapítható meg, mert hiány nem keletkezett. Névl-től átváltás miatt átvett 500 euró címletű bankjegyeket teljes körűen átadták a felperes megbízottja (Zrt1.) részére, ezért objektív felelősségük nem áll fenn a keletkezett kárért. A vétkességi alapú munkavállalói felelősség kapcsán arra hivatkoztak, nem volt tőlük elvárható, hogy felismerjék az euró bankjegyek hamisságát, mivel azok nagyon jó hamisítványok voltak, a rendelkezésükre álló segédeszközök (UV lámpa, nagyító, valutatájékoztató oktatói útmutató) pedig nem voltak megfelelőek ahhoz, hogy felismerjék a jó minőségű hamisítványokat. Csupán egy OKJ-s néhány hónapos valutapénztárosi tanfolyamot végeztek, és nem is találkoztak hamis bankjegyekkel korábban a munkájuk során. Az alperesek előadták, hogy legfeljebb enyhe gondatlanság állapítható meg terhükre, ami esetlegesen 4 havi átlagkeresetük mértékéig való felelősségüket alapozhatja meg, de semmiképpen sem a teljes kár megtérítésére vonatkozó kötelezettségüket.

[7] Az elsőfokú bíróság 8. sorszámú ítéletével az I. rendű alperest 3.355.000 forint kártérítés, a II. rendű alperest 1.374.750 forint kártérítés és ezen összegek után 2016. október 17. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére kötelezte. Továbbá az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest 213.043 forint, a II. rendű alperest 87.249 forint perköltség megfizetésére felperes részére. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű alperes vonatkozásában feljegyzett 201.300 forint, és a II. rendű alperes vonatkozásában feljegyzett 82.500 forint illetéket az állam viseli.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletét a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 179. § és 180. § alkalmazásával hozta meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy figyelemmel a felek között fennálló munkaviszonyra, és az Mt. munkavállalói károkozásra vonatkozó szabályaira, a per megszüntetésére nem látott lehetőséget, ezért a keresetet érdemben vizsgálta. A felperes elsődleges kereseti kérelme

tekintetében megállapította, hogy az alperesek objektív pénztárosi felelőssége nem állt fent, mivel az alperesek által kezelt pénz tekintetében hiány nem volt, ugyanis az 500 euró címletű bankjegyek rendelkezésre álltak, azokat alperesek átadták a felperes megbízottai részére, azokat az MNB foglalta le, mivel a bankjegyeket hamisnak nyilvánította. Az elsőfokú bíróság továbbá rámutatott arra, hogy az objektív pénztárosi felelősség akkor terhelné alpereseket, ha az általuk végzett valutapénztárosi tevékenység megfelelőségétől függetlenül felelnének a kárért.

[9] Az elsőfokú bíróság az alperesek vétkességi alapú kártérítési felelőssége kapcsán a felek előadása, a becsatolt iratok, tanú1, tanú2 tanúk vallomásai, és az MNB szakvéleménye alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes által 2016. október 16. napján 22 darab, míg a II. rendű alperes által 2016. október 15. napján 9 darab 500 euró címletű hamis bankjegyet váltott át forintra 3.355.000 forint, illetve 1.374.750 forint értékben. Az átváltott összeget alperesek kifizették Név1 ügyfél részére. Az 500 euró címletű bankjegyeket az MNB ellenérték nélkül lefoglalta, ezért a felperes és az Bank1 között létrejött szerződés alapján a felperesnek a hamis eurók ellenértékét meg kellett fizetnie az Bank1nak. A felperesnek ezért az alperesek pénzváltási tevékenységével összefüggésben a kereseti kérelemben megjelölt kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság szerint az alperesek megfelelő szaktudással rendelkeztek az általuk elvégzett valutapénztárosi OKJ-s tanfolyam révén ahhoz, hogy felismerjék a részükre Név1 ügyfél által átváltani felajánlott 500 euró címletű bankjegyek hamisságát. A felperes részéről számukra biztosított oktatási segédlet, UV-A lámpa, nagyító elegendő volt a hamis bankjegy felismeréséhez, ezért fel kellett volna ismerniük e bankjegyek hamisságát a következők miatt: a bankjegyek anyaga nem gyapot volt, amit tapintással meg lehetett volna állapítaniuk, fény felé tartva látható volt, hogy nem tartalmaztak árnyalatos vízjelet, és nem voltak rácsos hálózatiak. Észre kellett volna venniük, hogy hamis „szendvics” bankjegyek, tehát a vízjel, biztonsági szál, rostok nem a papírgyártáskor kerültek bele, és mozgatáskor, fény felé tartáskor nem fluoreszkáltak, pedig ez is elvárás a valódi bankjegyekkel szemben. Az alperes által átváltott 500 eurós bankjegyek jó minőségű hamisítványok voltak, azonban mint valutapénztárosoknak a bankjegyek hamisságát mindenképpen fel kellett volna ismerniük. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság szerint az alperesek nem úgy jártak el a munkájuk, az 500 euró címletű bankjegyek átvizsgálása során, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt tőlük. Ezért az alpereseket súlyos gondatlanság terhelte az 500 euró címletű bankjegyek átváltásakor, nem csupán hanyagság – mivel fel kellett volna ismerniük szakképzettségük és a rendelkezésükre álló UV-A lámpa, nagyító és oktatói segédlet alapján, hogy azok hamisítványok – ezért az Mt. 179. § (3) bekezdés második mondata értelmében a teljes kárt kötelesek megtéríteni felperesnek.

[10] Az I. rendű alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 253. § (2) bekezdés alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a keresetet utasítsa el, és a felperest az első- és másodfokú perköltségben marasztalja. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az I. rendű alperest kötelezze kártérítés jogcímén négy havi távolléti díj, és az első- és másodfokú perköltség pervesztesség arányában történő megfizetésére. Harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

[11] Az I. rendű alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, azonban a bizonyítékok egy részét nem helytállóan értékelte, és az ügyre

vonatkozó jogszabályokat (Mt. 179. §) helytelenül értelmezte, ezért azokból helytelen jogkövetkeztetésre jutott.

[12] Az I. rendű alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által meghallgatott tanúk elmondták, hogy a beváltott 500 euró címletű bankjegyek rendkívül jó hamisítványok voltak, azokon az összes biztonsági elem megtalálható volt. A tanúk, akik több mint 20 éves tapasztalattal rendelkeztek - eltérően az I. rendű alperestől, aki csak egy OKJ-s tanfolyamot végzett - a biztonsági elemek apró eltérései alapján állapították meg a bankjegyekről, hogy azok hamisak. Az I. rendű alperes szerint azáltal, hogy a bankjegyeket több módon is megvizsgálta - az általa tanultaknak megfelelően - a tőle elvárható magatartást tanúsította, ezért sem hanyagság, sem súlyos gondatlanság nem terheli a hamis bankjegyek beváltása miatt. Az I. rendű alperes szerint, amennyiben az Mt. 179. § (1) bekezdése alapján nem mentesülhet a kártérítési felelősség alól, akkor is csak az Mt. 179. § (3) bekezdés első fordulata alapján minősülő hanyag, enyhe gondatlan magatartása miatt, négy havi távolléti díjának megfelelő összegű kártérítésre kötelezhető.

[13] Az I. rendű alperes szerint aggályos, hogy az elsőfokú bíróság az MNB-től szerzett be szakvéleményt annak ellenére, hogy az MNB szakértői korábban tanúként kerültek meghallgatásra az elsőfokú eljárásban. Ezért nem volt valós esély arra, hogy az MNB a saját szakértőinek megállapításait figyelmen kívül hagyva más szakértői megállapítást tegyen a perben.

[14] A II. rendű alperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az rPp. 253. § (2) bekezdés alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a keresetet utasítsa el. Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a II. rendű alperest kötelezze a másodfokú bíróság kártérítés jogcímén négy havi távolléti díj megfizetésére.

[15] A II. rendű alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság nem vehette volna figyelembe ítélete meghozatala során az MNB szakvéleményét, mivel a perben meghallgatott tanúk az MNB-nél alkalmazásban álló bankjegyszakértők. Az MNB, mint szakértő ezért a szakvéleményét nem tudta tárgyilagosan, elfogulatlanul elkészíteni, ennek okán az rPp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján kizárt. A II. rendű alperes álláspontja szerint a kizárt szakértő által adott szakvélemény miatt az elsőfokú bíróság a tanúk vallomásaira nem alapozhatja ítéletét, mivel ők a múltban lejátszódott, az általuk észlelt tényekről számoltak be vallomásaikban, és nem szakértőként kerültek kihallgatásra. Az elsőfokú bíróság kétséget kizáróan nem bizonyított tényt nem értékelhet az alperes terhére, ezért a bizonyítottság hiányának jogkövetkezményét a felperesnek kell viselnie.

[16] A II. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelme körében előadta, hogy amikor a perben érintett bankjegyeket átvette, maradéktalanul az előírások szerint járt el, ezért súlyos gondatlanság nem terhelheti, csupán enyhe fokú gondatlanság.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyását, és az alperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint ÁFÁ-val növelt összegben. A felperes

álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, és az alapján a jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését.

[18] A felperes kiemelte, hogy a perben kirendelt szakértő megállapította, hogy a bankjegyvizsgálat során az alperesek nem a tőlük az adott helyzetben elvárható szakértelemmel végezték a feladatukat. Az fel sem merült, hogy ne tudták volna magatartásuk következményeit. Az elvárhatóság tekintetében a szakértő úgy nyilatkozott, hogy a perbeli hamisítványokat az alpereseknek fel kellett volna ismerniük a tudásuk, képzettségük alapján, továbbá az ehhez szükséges eszközök rendelkezésükre álltak. Más valutapénztárosok, banki alkalmazottak a perbeli hamisítványokat más esetben fel is ismerték, tehát az elvárhatóság, a felismerhetőség szintjét is az alperesekhez „hasonló vagy ugyanolyan szintű munkavállalókhoz” — és nem a „szakértői szinthez” — határozták meg a szakértők. A bankjegyvizsgálat során az alperesek a bankjegyek vonatkozásában szinte minden vizsgálandó körülmény tekintetében mulasztottak. A tapintással a papírminőséget nem jól állapították meg, a vízjelképrendszer, a biztonsági szál, a jelzőrost tekintetében tévedtek, tehát ha a feladatukat az elvárható szinten teljesítették volna, akkor a szakértők szerint fel kellett volna ismerniük a bankjegyek hamis voltát, vagy a protokollt betartva vizsgálatra kellett volna küldeniük a bankjegyeket, és akkor a károkozás nem következett volna be. A felperes álláspontja szerint az alpereseket a felróhatóság körében súlyos gondatlanság terhelte, nem csak hanyagság, ezért a teljes kárt kötelesek megtéríteni.

[19] Az alperesek fellebbezése megalapozatlan.

[20] A másodfokú bíróság 6. sorszámú végzésében a fellebbezési eljárásban tájékoztatta a peres feleket, hogy a 112/2021. (III.6) Korm. rendelet 27. § (1) és (2) bekezdései értelmében a fellebbezési eljárás során a felek tárgyalás tartását nem kérhetik. A másodfokú bíróság az rPp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontjának alkalmazásával az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] A másodfokú bíróság az rPp. 253. § (2) és (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával a fellebbezés korlátai között vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezések vizsgálata során az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott jogszabályok alkalmazását bírálta felül és figyelembe vette az elsőfokú eljárásban a felek által tett nyilatkozatokat, a tanúk vallomásait, és az MNB szakvéleményét.

[22] Az rPp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

[23] A másodfokú bíróság az alperesek azon fellebbezési hivatkozására, hogy az MNB, mint szakértő nem tudott az ügyben tárgyilagos szakvéleményt adni, mivel az elsőfokú eljárás során az MNB alkalmazottai tanúként kerültek kihallgatásra megállapította, hogy a periratok nem támasztották alá, hogy az MNB, mint szakértő elfogult lett volna a perben. Az alperesek a szakértői véleményre észrevételt nem tettek, nem kifogásolták, hogy az eljárás szakértő elfogult lett volna.

[24] A szakértői vélemény szerint a valutapénztáros képesítéssel rendelkező alpereseknek fel kellett volna ismerniük a perbeli hamisítványokat. Az alpereseknek a munkakörük ellátásához szükséges valutapénztáros tanfolyamon el kellett sajátítaniuk a valódi bankjegyek ellenőrzési módjait. Az alperesek a valódi bankjegyre vonatkozó ismérveket azonosították tévesen munkavégzésük során, és ezáltal az Mt. 179. § (3) bekezdése szerint súlyosan gondatlanul jártak el, ezért a felperesnek okozott teljes kárt kötelesek megtéríteni.

[25] Az alperesek fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlanságára tekintettel – az ítélet megváltoztatására nem adnak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta, és az rPp. 253. § (1) és (2) bekezdés első fordulata alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[26] Az ítélet indokolása az rPp. 254. § (3) bekezdés második fordulatában foglaltakon alapul.

[27] A másodfokú bíróság az eredménytelenül fellebbező alpereseket az rPp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viselésére. A másodfokú bíróság a munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (5) bekezdés alapján állapította meg a felperes által becsatolt költségjegyzék szerint azzal, hogy a megállapított munkadíj ÁFÁ-t tartalmaz.

[28] A másodfokú bíróság az rPp. 78. § (1) bekezdés alapján rendelkezett az eljárási illeték viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével a másodfokú eljárásban az I. rendű alperes vonatkozásában 3.355.000 forint, míg a II. rendű alperes vonatkozásában 1.374.750 forint pertárgyérték alapján állapította meg. Figyelemmel arra, hogy a pervesztes alperesek munkavállalói költségkedvezményre jogosultak, a fellebbezési eljárás illetékét az állam viseli.

[29] Az rPp. 231. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. március 23.

A kiadmány hitelül

Dr.Mózsa Gábor s.k.
Tamás s.k.

Dr.Bartus Erika s.k.

Dr.Ferenczy

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Kiadó:

.